

KÖLE DEĞİL İŞÇİYİZ, BİRLEŞİNCE GÜÇLÜYÜZ!

EKMEK ve ONUR

Şubat-Mart 2020

f EKMEKveONUR ★ ekmekveonur@gmail.com

☎ 0530 231 77 47

> Ücretsizdir

İş yeri Komitelerinde Birleş! Örgütlen! Tek Yumruk OL!

2020 yılı işçi sınıfı açısından son derece yıkıcı bir yıl olacak. Türkiye çoklu bir kriz sarmalı içinde. Devlet, rejim, siyasi, toplumsal ve ekonomik kriz biçiminde kendini dışa vuran bu süreç işçi sınıfı için büyük tehlikeleri bünyesinde barındırıyor.

> sayfa 3

İşsizliğin gizlenecek hali kalmadı!

İşsizlik kılıç gibi biz işçilerin üzerinde sallanırken ve ölümle sıtma arasında bizi seçime zorlarken, mücadeleden ve birleşmekten başka seçeneğimiz yok.

> sayfa 2

Trelleborg Grevi işçilerin zaferi!

Trelleborg Fabrikası'nda Petrol-iş Gebze Şubesi öncülüğünde 10 Aralık 2019 tarihinde başlayan Grev işçilerin kazanımıyla sonuçlandı.

> sayfa 5

VİP Tekstil işçileri kararlı!

DİRENECEĞİZ KAZANACAĞIZ!

> sayfa 8

SINIFINA SAHİP ÇIK! ONURUNU KORU!

2019 yılı geçip giderken işsizlik, yoksulluk ve pahalılığı da alıp götürmedi. Yeni yılda sıkıntılar daha da ağırlaşıyor. Bitmeyen zamlar, rekora koşan işsizlik, geçinmeye yetmeyen maaşlar, eşikte bekleyen güvencesiz çalışma yasaları gibi sorunlar gözümüzün içine bakarak karşımızda büyüyor.

Hükümet ve patronlar el ele, gönül gönüle milyonlarca işçinin ekmeğinden kısıp zenginliklerini arttırmannın savaşını veriyor.

Kâr patronlara kriz emekçilere mi kalacak?

Kamu işçilerinden, TÜPRAŞ'a, asgari ücret belirlenmesine ve şimdi en son halde MESS sözleşmesine açıklık, yoksulluk ve ihanet sözleşmeleri ile bir dönemi geride bıraktık. Ücretlerimiz düştü.

Krizin yükünü üstümüze yıkan, ge-

çim sıkıntısını daha da arttıran koşulları dayattılar. Hükümeti, TOBB'u, TİSK'i, MESS'i, "kâr patronlara kriz emekçilere" kalsın diye uğraştı. Ve savaşın ilk raundunu yenik kapattık. Patronlar, şimdilik 2020'de işçilerin sırtından kârlarını alabildiğince yüksek tutmanın güvencesini sağlamış görünüyor.

2020 böyle geçmez! Örgütlenmeliyiz!

Dağınık ve örgütsüz olmamızdan güç alıyorlar, sendikaları dize getirip kapalı kapılar ardında, masa başında kaderimizi belirlemek istiyorlar.

Ama 2020 bu ücretlerle, bu zamlarla, savaşla, zulümle, intihar ve ölümlerle geçmez! Bir şey yapmalı! Her işçi ekmeği için, işi için harekete geçmeli!

Birlik olmalı, mücadele etmeli, örgütlülüğü geliştirmeli!

Başka kurtarıcı yok! Kurtuluş kendi ellerimizde

Ücretler düşerken, "altta kalanın canı çıksın" dercesine zamlar hızını kesmedi. İstanbul'da ulaşım yüzde 35 zam, işçiler birleşmeden "herşeyin çok güzel olmayacağı" göstergesi oldu bizler için...

"Ya ekmeğini ya onurunu" diyen, "ya ölümü göze alarak çalış ya işsiz kal, açlık ve yoksullukla boğuş" seçeneksizliğini bize dayatan bu düzenden bir çözüm beklemiyoruz.

Bolluk, sefahat ve kibir içinde yaşayanlar ile geçim mücadelesi verenler aynı gemide değil!

Taş altında salyangoz gibi saklanmayı bırakalım! Ekmeğimize de, onurumuza da, sınıfımıza da ihanet etmeyelim!

Birleşelim! İşsizlik, sömürü, açlık ve zulüm düzenine karşı birleşik mücadeleden başka kurtuluşumuz yoktur!

İşsizliğin gizlenecek hali kalmadı!

İşsizlik kaskatı bir gerçek olarak, sokakta, evimizin ortasında, fabrika kapısında duruyor.

Cumhurbaşkanı Erdoğan Kasım ayında "İşsizlik artmıyor, işgücüne katılım artıyor, aslında işgücü potansiyelimiz çok yüksek..." diyerek sermayeye göz kırpyordu. Sermayeye her türlü teşvik yapılırken, esnek güvencesiz çalıştırmaya olur verilirken, hileli iflaslara, sahte sigortalara göz yumulurken istihdam yine de artmıyor. Yerli, yabancı patronlar işçileri sorgusuz sualsiz istediği gibi kapının önüne koyabiliyor.

İşçi yurdun üvey evladı mı?

Emek örgütlerinin ve işçilerin "İşten çıkartmalar yasaklansın" talebi ısrarla görmezden geliniyor. Aksine güvencesiz çalışmayı ve işsizliği artıracak dzenlemler gündeme taşınıyor. Kıdem tazminatının kaldırılması ve esnek çalışma uygulamaları hükümet ve büyük patronlar arasında planlanıyor.

Türkiye'de 7 milyon işsiz

TÜİK 10 Ocak 2020 günü açıkladığı

İşsizlik kılıç gibi biz işçilerin üzerinde sallanırken ve ölümle sıtma arasında bizi seçime zorlarken mücadeleden ve birleşmekten başka seçeneğimiz yoktur.

Ekim 2019 dönemi Haneliği İşgücü Araştırması'na göre

İşgücüne katılım oranı yerinde sayarken, işsizlik artmaya ve istihdam daralmaya devam ediyor. Ekonomik krizin başladığı 2018 Ağustos ayından bu yana istihdam 975 bin kişi azaldı. Aynı dönemde işsiz sayısı 726 bin kişi arttı. İstihdam ve işsizlikte kriz devam ediyor. Dar tanımlı işsiz sayısı 4 milyon 396 bine yükselirken, geniş tanımlı işsizlik 7 milyonun üzerinde seyrediyor.

Türkiye'de sermaye yeni iş yaratmıyor, tersine var olan istihdam azalıyor. Ekonomide işler iyiye gitmiyor.

İşsiz sayısı 1 yılda 608 bin kişi arttı. İstihdam 1 yılda 527 bin kişi azaldı.

Geniş tanımlı işsizlik: yüzde 20,1, 7 milyon işsiz var. Her 4 işsizden biri üniversite mezunu.

Tek seçenek mücadele

İşsizlik kılıç gibi biz işçilerin üzerinde sallanırken ve ölümle sıtma arasında bizi seçime zorlarken mücadeleden ve birleşmekten başka seçeneğimizin olmadığını görmemiz gerekiyor.

Anayasa'nın 51. Maddesi der ki;

"Çalışanlar ve işverenler, üyelerinin çalışma ilişkilerinde, ekonomik ve sosyal hak ve menfaatlerini korumak ve geliştirmek için önceden izin almaksızın sendikalar ve üst kuruluşlar kurma, bunlara serbestçe üye olma ve üyelikten serbestçe çekilme haklarına sahiptir. Hiç kimse bir sendikaya üye olmaya

açık hükümde de görüleceği üzere sendikal özgürlük hakkı bizzat Anayasa ve uluslararası sözleşmeler marifetiyle güvence altına alınmıştır.

Yalnızca Anayasa değil, Türk Ceza Kanunu da "yetkisi ve görevi ne olursa olsun bir kişinin bir işçiyi bir sendikaya üye olmaya veya olmamaya, bir sendikanın faaliyetlerine katılmaya veya katılmamaya

ya da üyelikten ayrılmaya zorlanamaz."

Sendikaya üye olmak, örgütlenmek, sendikal faaliyette bulunmak kişinin en temel hak ve özgürlüklerinden biridir ve yukarıda yer verdiğimiz

zorlaması, bu amaçla cebir veya tehdit kullanmasını" suç olarak düzenlemiştir.

Gelin görün ki, patronların korkulu rüyası olan örgütlü bir işçi sınıfının varlığı sendikal özgürlükten geçtiğinden patronlar nezdinde sendika meselesi ayrıca önem taşımaktadır.

Patron işçinin sendikaya üye olmasını, sendikalar vasıtasıyla bir araya gelmesini, örgütlenmesini istemez, çünkü çok iyi bilir ki örgütlenen işçiler güçlenir, güçlenen işçiler ise karşısına dikilecektir. Bu yüzden "sahibi" oldukları işyerine sendikanın girdiğini duyan işveren sanki evini basan haşereyle savaşırmışçasına sendikal örgütlülüğün önünü kesmek, sendikal faaliyeti engellemek ister. Bu isteğini de işçiyi haksız yere ve içi boş gerekçelerle işten çıkararak gösterir.

Oysa ki; 6356 sayılı Sendi-

1736 canımız yitti ÖLÜM DÜZENİNE KARŞI YAŞAMAK İÇİN Örgütlenelim!

Sadece rakam değil 1736 can, 2019 yılında Türkiye'de kölece çalışma düzeni içinde "öldürülen" işçilerin sayısı ve işyerlerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği koşullarının sağlanmadığının göstergesi.

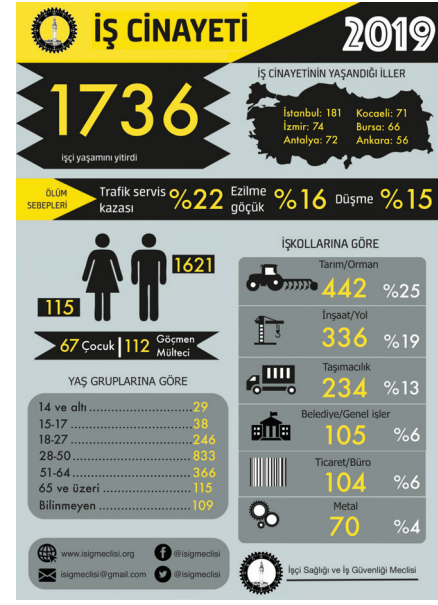
Yitirdiğimiz 1736 can işçiye verilen değerlerin bir izdüşümü... 1736 can, sermayenin ölüm düzeni ile işçilerin geçim kavgası arasındaki savaşın bilançosu...

Açlık ve ölüm arasında seçime zorlanan işçilerin 2019'daki kaybı 1736 can...

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG Meclisi) tarafından 2019 iş cinayetleri raporu açıklandı. Rapora göre 2019 yılında en az 1736 işçi yaşamını yitirdi. En az denmesinin sebebi tespit edilmeyen cinayetlerinin de olabileceği.

İşçiler en çok tarım-ormancılık (442), inşaat-yol (336) ve taşımacılık (234) işkollarında yaşamını yitirdi.

Bunun öncelikli nedeni, bu işkollarında istihdamın yoğunluğu yanında, sermaye birikiminin hızlandırılması için işçiler

üzerindeki üretim baskısının artırılması ve iş güvenliğinin "maliyet" gibi görülerek kısıtlanmasıdır.

2019 yılında iş cinayetlerinde ölenlerin 23'ü (yüzde 1,32) sendikal işçi, 1713'ü ise (yüzde 98,68) sendikasızsız. Sendikal işçiler gıda, büro, metal, inşaat, enerji, taşımacılık, sağlık, güvenlik ve belediye işkollarında çalışıyordu.

Örgütlü olmak hayata bağlıyor

İş cinayetinde yitirdiğimiz işçilerin yüzde 98'inden fazlası sendikasızsız, güvencesiz halde çalıştırılan işçilerden oluşuyor. Bu nedenle işyerlerinde sendikalaştıkları için işten çıkartılan ve işyerleri önünde direnen işçilerin eylemi aynı zamanda hayatta kalma eylemi haline dönüşüyor.

Bütün bu ölümler, alınmayan önlemlerin, sermayenin kâr hırsının ve devlet politikalarının bir sonucu olarak yaşamımızı çalıyor. Yaşamak için örgütlenelim.

İşçiye bir yıllık maaşından az olmamak üzere tazminat ödemekle yükümlü olacaktır.

Eskiden iş güvencesine tabi olmayan işçiler için sendikal tazminat talep etmenin yolu kapalıyken, artık mevcuttaki yeni düzenlemeye göre işçinin çalışma süresi ne olursa olsun sendikal tazminat için dava açabilmektedir.

Sendikal faaliyet nedeniyle işten çıkarılan işçi dilerse diğer şartların varlığı halinde - işe iade davası ile birlikte, dilerse de yalnızca sendikal tazminat talebi ile dava açabilir. Bu davalar bakımından işçinin sendikal nedenle işten çıkarıldığını ispatlayabilmesi önem taşımaktadır. Sendikal tazminat için zamanaşımı süresi ise 10 yıl olarak kabul edilmektedir. 10 yılın sona ermesiyle birlikte sendikal tazminata dair haklar zamanaşımına uğrayacaktır.

kalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun "sendika özgürlüğünün güvencesi" başlıklı 25. maddesi açıkça şunu söylemektedir:

"İşçiler, sendikaya üye olmaları veya olmamaları, iş saatleri dışında veya işverenin izni ile iş saatleri içinde işçi kuruluşlarının faaliyetlerine katılmaları veya sendikal faaliyette bulunmalarından dolayı işten çıkarılamaz veya farklı işleme tabi tutulamaz."

İşveren hiçbir işçiyi sendikal faaliyeti nedeniyle işten çıkaramaz, peki ya çıkarırsa ne yapılmalı?

Mevzuatımız gereğince, sendikal nedenlerle işten çıkarılan işçi işverene sendikal tazminat davası açabilir. Sendikal nedenle işten çıkarıldığı dava yoluyla tespit edilen işveren

İŞYERİ KOMİTELERİNDE BİRLEŞ! ÖRGÜTLEN VE TEK YUMRUK OL!

**En başta kendimize güveneceğiz ve harekete geçeceğiz.
Somut ihtiyaçlarımızdan başlayarak, müdahale edeceğiz.**

2020 yılı işçi sınıfı açısından son derece yıkıcı bir yıl olacak. Türkiye çoklu bir kriz sarmalı içinde. Devlet, rejim, siyasi, toplumsal ve ekonomik kriz biçiminde kendini dışa vuran bu süreç işçi sınıfı için büyük tehlikeleri bünyesinde barındırıyor.

Neo-liberal politikalarla işçi sınıfı kuşatılırken, açıklık, yoksulluk, güvencesizlik ve geleceksizlik kaderi haline getiriliyor. Özellikle yaşanan ekonomik kriz, işçi sınıfını eziyor. İşten atılma korkusu yayılıyor.

Ülkemizde işsizlik aslında ölümle eş değer bir nitelik taşıyor. Küresel ekonomik göstergeler ve Türkiye'nin ekonomik tablosu hiç iç açıcı değil. 2020 yılı yaygın şirket iflasları ve yeni döviz şoklarına sahne olabilir.

Bunun anlamı toplu işten çıkarmalar, işyeri kapanmaları ve ücretlerimizin erimesi

demektir. Yani önümüzde işsizlik gibi yıkıcı bir tehdit ve kahredici bir yoksulluk olasılığı var. Ve ne yazık ki işçi sınıfı hazırlıksız ve örgütsüz.

Herşey bizim örgütlü gücümüze bağlı

Sendikal yapılar bu gelişmelere karşı duyarsız ve tepkisiz. Bir kanser gibi sendikal yapıları saran bürokrasi işçi sınıfı felç etmekten başka bir işe yaramıyor. Bir kaç sendika oda tabanının müdahalesiyle direniş ve eylem örgütüyor. Sınıfa topyekün saldırı karşısında sendikaların hiçbir hazırlığı hatta mücadele niyetleri yok. İşçi sınıfı tam anlamıyla yalnız bırakılmış durumda.

Yeni rejim, finans kapitalin ve yeni sermaye fraksiyonlarının ihtiyaçlarına göre dışarda hızlı militarizasyon sürecine girerken, içerde Çin/

Bangladeş çalışma rejimini inşa ediyor. Bir yandan sınıfın parçalanması, dağıtılması amaçlanırken, diğer yandan sınıfın kimlik politikaları içinde kaybolması ve herşeye rıza göstermesi amaçlıyor. Bu sürecin bir başka yansıması ise hızlı ve yaygın bir proleterleşmedir. Anadolu coğrafyasında artık bir çok kent proleteryanın kenti olarak dikkat çekiyor.

Ve herşey kendi diyalektikliğini örüyor, siyasal İslamın sistematik bir şekilde hayata geçirdiği kimlik ve kültür politikaları, şimdilik reflekselde olsa gelişen sınıfsal tepkiler karşısında tutmuyor. İçine girdiğimiz yıkıcı süreçte sınıfsal tepkilerin artması ve yaygınlaşması beklenmelidir. Bu anlamda artık her işyeri, her havza sınıfsal öfke ve arayışın merkezi haline dönüşebilir. Bir kıvılcım, bozkırı tutuştu-rabilir.

“BİR ŞEY YAPMALI” HER İŞÇİ EKMEĞİ VE İŞİ İÇİN HAREKETE GEÇMELİ

Artık yıkıcı yoksulluk, borç, işsizlik ve güvencesizlik tehlikesi karşısında işçi sınıfının her bireyi bir şey yapmalı sorusunu kendine soruyor ya da bu soruyu duyduğunda kulak kesiliyor.

Bu bir arayıştır. Bugün açısından bu arayış çok netleşmeye de yaygın lokal eylemler ve direnişler ve son olarak metal işçilerin haklarını alma ve korumadaki ısrarı bize yol gösteriyor.

En başta kendimize güveneceğiz ve harekete geçeceğiz.

Somut ihtiyaçlarımızdan ve sorunlarımızdan başlayarak, müdahale edeceğiz. Sendikalı, sendikası, taşeron ya da hangi sektörde çalışırsak çalışalım, biraraya gelip, tarihsel deneyimlerimizin ürünü olan, işçi demokrasinin ve özörgütlenmemizin bir yansıması olan işyeri komitelerini kuracağız.

Komiteleşmek en başta yalnız ve güçsüz olmadığımızı bize gösterecektir. Süreci izleyeceğiz ve herşeye; işten atılmaya, işyeri

kapanmalarına, hak ihlallerine karşı hazırlıklı olacağız.

Komitelerimizin önce aleni olmasına gerek yok, güçlendikçe alenileşebiliriz. Ve her yer toplanacağımız, bir araya geleceğimiz yer olabilir. Yeterli biz bir yola çıkalım. O yol bizi derliyecektir.

İşyeri komiteleri tek yumruk ve “biz” olmaktır

İşyeri komiteleri duvardaki sarmaşık gibi her işyerinde kurulabilen bir örgütlenemedir. Yeter ki tohumun yeşereceği bir zemin/toprak olsun. İşyeri komiteleri sınıfı “ben” duygusundan çıkarıp, “biz” haline getirir.

Biz olmayı beceren bir işçinin karşısında hiçbir güç tutunamaz. Acil görev hızla ve her işyerinde işyeri komiteleri kurmaktır. Ve bu görev evine ekmek götüren, çocuklarının rıskını sağlayan her işçinin görevidir.

...kısa... kısa... kısa... kısa... kısa... kısa... kısa... kısa...kısa... kısa...kısa... kısa...kısa...

Samsun Çorum Nakliyat Ambarı'nda işçilerin Nakliyat İş Sendikası'nda örgütlenerek yetkiyi almasının ardından, işverenin toplu sözleşmeye yanaşmaması sonrası GREV kararı alınmıştı. “Sendika düşmanlığına son ver, toplu sözleşmeyi imzala” talebiyle Nakliyat-İş Sendikası'na üye işçilerin grevi devam ediyor.

★ ★ ★

Cargill Direnişi 650. günü geride bıraktı. Küresel gıda devi

Cargill firmasında çalışan ve **Tek-Gıda İş** sendikasında örgütlendikleri için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. Mahkeme kararıyla da haklılıkları bir kez daha kabul edilen direnişçi işçiler, Cargill'in sendika düşmanlığına son vermesi, sendikal nedenlerle çıkartıldıkları işlerine geri alınmaları için direniyor. Cargill ise mahkemenin işçiler lehine kararını temyiz etmişti.

★ ★ ★

11 yıl kadrosuz çalıştırdıktan

sonra işten çıkartılan **Mahir Kılıç** “İşimi geri istiyorum” talebiyle oturma eylemine ve CHP İstanbul İl Başkanlığı önünde açlık grevine başlamıştı. Kılıç'ın eylemi 160. gününde kazanımla sonuçlandı.

Kılıç, İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı **İZELMAN**'daki işine geri döndü.

★ ★ ★

DGD-Sen üyesi işçiler **Çayırova Şok Depo** önünde uyarı eyleminde. İşçilere kölelik koşul-

larında çalışmanın dayatıldığı Kocaeli Çayırova Şok deposunda örgütlenme faaliyeti sürerken 4 işçinin işten atılması üzerine işyeri önünde DGD-Sen'in başlatıldığı uyarı eylemi devam ediyor.

Eylemle birlikte Şok depodaki çalışma koşullarında kimi iyileştirmelerin yapıldığı görüldü.

★ ★ ★

Kolombiya'da hükümetin emeğin haklarına yönelik neo-liberal saldırı politikalarına karşı sendikalar ülke çapında **Genel**

Grev ilan etti. Greve öğrenciler ve yerel halkın da büyük desteği söz konusu.

★ ★ ★

Direnişçi Efeler 500. günü geride bıraktı. **Aydın Büyükşehir Belediyesi'**ne bağlı İmar AŞ'de sendikalı oldukları için işten çıkarılan 2 işçinin direnişi, 500'üncü günü geride bıraktı. **Sosyal-İş Sendikası'**na üye işçiler, “İşimiz, ekmeğimiz, onurumuz ve geleceğimiz için direniyoruz!” diyor.

Bitti mi? Bitmedi... Hesap kapanmadı!

METAL İŞÇİLERİ PATRONLARLA KAUGAYI BÜYÜTECEK

Özelde metal işçilerinin genelde ise tüm işçilerin geleceğini, ekmeğini ilgilendiren metal grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde neticeye ulaşıldı. İş kolundaki üç sendika ile anlaşma sağlanarak imzalar atıldı. Sonuç olarak grevsiz bir şekilde masadaki pazarlıklar sonucunda 2 yıllık sözleşme ve yüzde 17'lik zam, sosyal haklarla birlikte ilk 6 aylık artış ile yüzde 18,50 oldu.

Metal işçisine kölelik dayatıldı

Metal patronları küresel "rekabet koşullarında" avantajlı olmak ve "üretim verimliliğini" sağlamak gibi söylemlerle işçilerin ağır ve yoğun çalışma şartları altında sömürmek için bahaneler üretti. Araştırmalar gösteriyor ki metal sektöründeki patronlar zarar etmiyor.

Patronların örgütü MESS ücret zammı teklifini bu yıl görüşmelerde öne çekti. Ayrıca 3 yıllık sözleşme dayatmasını masaya koydu. Yüzde 6 ile başlayan zam teklifi yüzde 10'a kadar çıktı. Bu metal işçilerinin yaşam koşullarının iyileştirilmesi için gerekli olandan çok aşağıda bir teklifti.

Türk Metal ve Öz Çelik-İş ihaneti, Birleşik Metal geri vitesi

Türk Metal sendikası ile Öz Çelik İş de bu süreçte bu zam taleplerini kabul etmeyerek grev kararı aldı. Türk Metal'in Bursa mitingi ve fabrikalardaki eylemler işçilerin kararlılığını gösterdi. Pevrul Kavlak ise imaj düzeltmek

ve kendini "kahraman" gösterebilmek için her türlü numarayı çevirdi. MESS'in de yönlendirmeleriyle "efsane sözleşme" adı altında kendi tekliflerinin bile 9 puan altında bir teklife imza attı. Öz Çelik İş ise fotokopi sendika olarak onayladı.

Birleşik Metal ise grev kararından geri durmayarak ileri bir hamleyle işçilerin kararlılığını ortaya koyarak, umut tazeledi. Ancak greve iki gün kala Çalışma Bakanlığının devreye girmesi ile anlaşma sağlanarak, Türk Metal ve Öz Çelik-İş'in sözleşmesinin aynısına imza attı. Onlar 3 yılı dayattı biz 2 yıllık sözleşmeyi kazandık demek, koşulların zorluğuna bakılarak iyi bir sözleşmeye imza atıldığını savunmak yeterli değildir.

Grev haktır ve haklılığımız gücümüzdür

Metal işçilerinin talepleri görmezden gelinerek masa başında sözleşmenin imzalanması kabul edilemez. Grev ertelemesinden, yüksek hakem kurulu baskısından kaçınmak ya da şahsi hesaplara girmek işçilerin kararlarından çark etmeyi getiriyor. Metal işçileri eksik de olsa grev iradesini ortaya koymuşken ve bunu bir biçimiyle uygulamak ileriiki sözleşmelerde elini güçlendirecekti. İşçiler eylem yapmayı bir kez daha deneyimleyecek ve kaybederse de iradesini

ortaya koyduktan sonra kaybedecekti. Fabrika bazlı kazanımlar dahi alınabilecekken geri adımlar atıldı. Metal işçilerinin haklılığından aldığı gücün kullanılması engellenmiş oldu.

Ancak bu dönemde işçiler tarafından koyulan grev iradesi ve son noktada yaşam koşulları açısından geri olsa da önceki sözleşmeden geri olmayan bir sözleşme işçiler açısından olumlulukları içeriyor. En önemlisi patronların işçilere her istediğini yaptıramayacağını göstermiş oldu. Diğeri ise metal işvereni gibi çalışan Türk Metal'in ilk günden ihanet etmesini engelledi.

Önümüzdeki zor günlere hazırlanalım iş yeri komitelerimizi kuralım!

2015 deneyiminde gördüğümüz üzere biz işçilerin inisiyatifini ele alacağı fabrika komiteleri kurması gerekmektedir. Bu durumda sendikal hesapların önüne geçmek mümkündür. Masa başı pazarlıkları ile değil, masaya yumruğu vuran ve işçilerin gücünü gösteren sözleşme süreçlerinin garantisi budur.

Metal işçileri olarak kavga bitmedi diyelim, örgütlenelim ve hakkımızı sonuna kadar savunalım. İş yerlerimizde haklı davamızın kavgasını büyütelim. Bizi kurtaracak kendi ellerimizdir.

SARKUYSAN İŞÇİSİ NE İSTEDİ NE OLDU?

MESS sözleşmesinde Greve hazırlık aşamasında Birleşik Metal İş'in örgütlü olduğu Sarkuysan Fabrikası işçisiyle yaptığımız söyleşiyi, şimdi Grevden geri adım atılması ve sözleşmenin masa başında imzalanmasının ardından, sürecin öncesini ve sonrasını görmek için önemli gördüğümüz için yayınlıyoruz.

Kaç yıldır bu iş yerinde çalışıyorsunuz?

15 yıldır çalışıyorum ve saat ücretim 17 TL. Yeni sendikalaşan yakınlarıdaki bir fabrikada bir arkadaşım benimle aynı zamandır çalışıyor onların saat ücreti ise 21 TL. Enerji kaynaklarına yapılan zamları göz önünde bulundurduğumuzda maaşlarımız yetmiyor. Geçinmiyoruz gerçekten. Enflasyonu ve vergileri düşünürsek eridi gitti maaşlar.

Bakalım MESS'in teklifine 3 görüşme sonrasında yüzde 10 teklif ettiler ve 3 yıllık sözleşme diyorlar. Ne anladım ben bundan zaten yıllık yüzde 3'e denk geliyor bu haliyle.

İçerdeki hava nasıl?

İçerdeki hava grev kesinlikle greve çıkılacak bu şekilde bir toplu sözleşmeyi patrona en yakın işçiler bile kabul etmiyor. Bizim taslağımızda yüzde 34 zam talebimiz var ona sadık kalmaya çalışıyoruz.

İki dönem önceki grev sürecinde grev yasağı olmuştu ve işçiler yasaktan sonra iş yerine geri dönmüştü. Bu sefer içeriye girmeyi düşünmüyoruz. Gerekirse sendikayı karşısına alacak kadar kararlılık var içeride, sendika girin dese bile girmemek bizim lehimize olacaktır.

Grev Komitelerine dair bir açıklama yaptı sendika, nedir gelişmeler?

Grev komiteleri kuruldu. Sendikada eğitimler yapılıyor. Arkadaşlarımız her toplantıda bilgilendirmeler yapıyorlar. Bu toplantılarda sendikanın aldığı kararları tartışıyoruz, itirazlarımız olursa değiştiriyoruz.

Sendikamıza güveniyoruz. Ama açıklanan yol haritasına uyulduğu sürece sendikamıza güveniyoruz. Bir önceki grev sürecinde de güven vardı ama grev ertelendi ve genel başkanımız içeri soktu, onun talimatıyla girmek zorunda kaldık, gönüllü bir giriş olmadı.

Bu sözleşme sürecinde de masada bitirelim diyoruz. Ama

bizim taslağımız kabul görsün öyle masada bitirelim.

Türk Metal'in sözleşmeyi imzalayacağına dair bilgiler geliyor buna dair ne diyorsunuz?

Türk Metal sendikasının taslağında bildiğim kadarıyla yüzde 26 zam teklifi var. Yüzde 20'yi verseler kabul edecekler gibi. Biz bunu yine kabul etmiyoruz. Kırmızı çizgimiz taslak dedi genel başkanımız. Arkasında dururlarsa kırmızı çizgi olur. Bireysel ne yapabilirsek biz kendimiz yapacağız. Ama sendikada tutabilecek mi işçiyi o biraz muamma? Sıkıntı orda. İşçi başka sendikaya kayar mı, onun da korkusu var şu anda Birleşik Metal'de. Ondan dolayı bu sene biraz kararlı duruş gösteriyor. İnşallah da girmeyecek içeri.

Grevsiz bu teklifinizin geçmesi zor görünüyor, hatta yüzde 20 bile alınamayabilir. Çünkü MESS'in yüzde 16-17 civarında durabileceği de ifade ediliyor?

Son bir yılda tek tek yapılan sözleşmelere bakıyorsunuz en düşük alan yerde 870 TL'lik bir zam var. Bana yüzde 15'lik zam yapılırsa 570 TL yapıyor. Yüzde 15'i nasıl kabul edelim?

Son olarak düşüncelerinizi alalım.

Birleşik Metal bu sene grevde kararlı görünüyor. Genel Başkanın demesine göre "işçimi içeri sokmayacağım" diyor. Ama Gebze mitinginde başkan grevi ağızına zor aldı.

Ayrıca bu dönem sarı sendika Türk Metal ile ortak bir yol haritası çizdiler, bir protokol imzalandı, birbirlerine sadık kalacaklarına dair.

Şimdi Türk Metal imza attı diye biz de mi yüzde 15'e imza atacağız? Biz başkana onu sorduk miting alanına girmeden önce. O da, "O şekil bir mutabakat değil. Protokolün amacı sonuna kadar gitmek" dedi. Bize tam anlamıyla anlatılmıyor.

Trelleborg Grevi işçilerin zaferi ile sonuçlandı

Sınıf mücadelemiz sürüyor

Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi öncülüğünde 01.07.2019 tarihinde başlayan toplu iş sözleşmesi müzakerelerinde anlaşma sağlanamamasından dolayı, 10.12.2019 tarihinde Grev iradesi ortaya konularak üretim durduruldu ve sokağa çıkıldı. Trelleborg grevi başarıyla sonuçlandı. Biz de bu süreci Petrol İş Sendikası'na bağlı işyerinde baş temsilci olan **Dursun Karataş ile konuştuk.**

-43 günlük grevinizi başarıyla tamamladınız size ve işçi sınıfına hayırlı olsun. Toplu sözleşme sürecinde talepleriniz neydi, patronun teklifi ve yaklaşımı ne oldu?

Süreç 1 Temmuz 2019 tarihinde başladı ve baştan itibaren bizim talebimiz maaşlara yüzde 50 zam oldu. Grev öncesi 9 müzakere yapıldı şirket yüzde 23 verdi bizde yüzde 37,5 kadar düştük. Neticede anlaşmazlıkla sonuçlandı.

10.12.2019 tarihinde greve çıktık. 43 gün grevimiz sürdü grev sü-

güzel dolu bir şekilde yaptık. Grev sürecinden önce mesai eylemleri yaptık, yemek saatlerinde kaşık eylemi, giriş çıkışlarda sloganlı eylemler yapıldı. Bu süre boyunca işçi arkadaşlarımızla sürecin uzun süreceğini, bazı zorluklarla karşılaşacağımızı anlattık, sabredersek bu işi zafere ulaştıracağımızı anlattık.

Grevin bir amaç olmadığını bir araç olduğunu anlattık. Haklarımızı vermediklerinde anayasal olan hakkımızı kullanacağımız konusunda ortak bir kanaat

inandık. Asgari ücrete yapılan zam üzerinden iyileştirme yapılacağını sözüne kandık. Ama bu sefer kendi gücümüze inandık.

Grev sürecinde ziyaretler oldu. Kavel direnişinin belgeselini izledik ve grev eğitimleri yaptık. Bunlar moralimizi ve kararlılığımızı sağlam tutmamızı sağladı. Çalışma zamanında bu kadar yana gelemiyorduk. Daha fazla kaynaşma sağlandı. Bir an olsun grev çadırı ve alanı boş kalmadı. Bu çok önemliydi.

- Son olarak bize söylemek istedikleriniz nelerdir?

İşçiler birlik içinde hareket ederlerse başarılabileceği ve aşamayacağı hiçbir engel olamaz diyorum. "Dünya yerinden oynar işçiler birlik olsa" diyoruz ya bu çok anlamlı bir slogan...

Bu süreçte emekçi kardeşlerimizin, siyasi partilerin desteğini her zaman yanımızda hissettik.

Ekmek ve Onur Gazetesinin biz direnişçilere bastırılmış olduğu kalem çok anlamlıydı. Ekmek ve Onur'un desteğini çok yakından hissettik. Söz verdiğim gibi o kalemle de sözleşmeye imzayı attım. İşçi arkadaşlarım ve sendikam adına çok teşekkür ediyorum sizlere.

Bir an olsun grev çadırı ve alanı boş kalmadı. Bu çok önemliydi.

recinde 3 kez müzakere yapıldı ve 3. görüşmede anlaşma sağlandı. İlk 1,5 yıla yüzde 34 ikinci altı aya +2 enflasyon verilecek. Sosyal haklarımıza enflasyon +2 verilecek ayrıca sosyal haklarımız için de zam ortalama yüzde 30 bandında bitti. Grevde geçen süreler ise 2,150 TL ve tam ikramiye aldık.

- Grev hazırlığını nasıl yaptınız? Grev sürecindeki durumunuz neydi? Grevin işçilerdeki etkisi ne oldu?

Grev hazırlığını çok

oluşturduk.

Geçtiğimiz grevde kimi eksiklerimizi bu grevde yapmadık. Mesela bu sefer ikramiyelerimizi alarak greve çıktık. Grevde hafta sonu değil hafta başı başladık. Bu bile işvereni zorladı. Grevde başlarken ilk gün neyse devam eden süreçte de bu şekilde olacağımızın sözünü birbirimize verdik ve tempoyu, morali hiç düşürmemeye çalıştık. Bu sefer yapmamız gerekiyordu. Çünkü 2017 toplu sözleşme döneminde işverene fazla

"Her mevzide kazanmalı ve sınıf mücadelesini büyütmeliyiz"

Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi Başkan Yardımcısı ve Trelleborg grevinin örgütleyici emektarlarından **Şivan Kırmızıçiçek gazetemize süreci değerlendirdi.**

"Yaşam koşullarının her geçen gün ağırlaştığı, ağır vergiler başta olmak üzere, bütün temel tüketim ürünlerine yapılan zamlar adeta emekçilerin belini bükmüşken işçiler nefes dahi alamayacak hale gelmiştir.

Böylesi sömürü koşullarında işçilerin birliğini kurup direnmekten, mücadeleyi büyütmekten başka bir seçenek kalmıyor zaten. Trelleborg işçisi sendikası ile birlikte bunu yaptı ve kazandı.

Trelleborg işçileri grevin son gününe kadar kararlılıklarını yitirmediler. Soğuğa, zorlu koşullara ve baskılara karşı direndiler, haklarını almak için 43 gün boyunca grev ateşini söndürmediler ve sonunda da kazandılar.

Ekonomik kazanımlarının yanı sıra, örgütsel ve sınıfsal bakış açıla-

rında önemli deneyim ve pratikler kazandılar. Birlik, mücadele ve dayanışmanın önemini yaşayarak öğrendiler.

Trelleborg Grevi sanayinin göbeğinde yüzlerce örgütsüz fabrikada çalışan sınıf kardeşlerine, ağır sömürü koşulları karşısında seçeneksiz olmadıklarını göstermeleri bakımından çok önemliydi.

Trelleborg Grevi'nin sonuçları bakımından MESS grup sözleşmesi süreci devam eden ve

grev arifesine gelmiş metal işçileri için önemli derecede referans ve motivasyon içerdiği bilinmelidir.

Bu bakımdan Trelleborg işçisinin kazanımı, sermaye sınıfının karşısında bütün işçilerin, yani işçi sınıfımızın kazanımı olmuştur.

Trelleborg Grevinde olduğu gibi, şimdi metal işçisi sınıf kardeşlerimizle dayanışmayı büyüterek, her mevzide kazanmalı ve sınıf mücadelesini büyütme gerekmektedir."

Şenol Hukuk: Sömürü Bürosu

Ceketimizi bile kendi sandalyemize asmak yasak, tuvalette sırada beklememiz yasak, başımızda nöbetçi ile tuvalete gönderiliyor. Bize "Ofisin kuralları böyle, beğenmeyene kapı burda" diyorlar...

İzmir'de faaliyet gösteren Şenol Hukuk Bürosu baskı, mobbing, maaş geciktirilmesi gibi uygulamalar ve ağır sömürü koşulları ile gündemde.

Şenol Hukuk Bürosu'na bağlı çalışan 30 Call Center işçisi 20 gündür paralarını alamadıkları için, 26 Aralık günü iş durdurdukları gerekçesiyle hukuksuzca işten atıldı. İşçilerin beraber hareket etmesi üzerine gün içerisinde ödenmemiş ücretleri yatırıldı.

Ekmek ve Onur Gazetesi olarak Şenol Hukuk Bürosu emekçileriyle çalışma koşulları ve yaşadıkları hukuksuzluk üzerine söyleştik.

Merhabalar, öncelikle yaşadığımız süreci bizlere anlatabilir misiniz?

Öncelikle işten atılmamızın en büyük sebeplerinden biri, anayasanın 34. maddesini savunmamız oldu. Çünkü 34. maddeye göre 20 gün

boyunca parası ödenmeyen işçilerin, 21. gün iş yapmama hakkı var. Biz bu hakkı bildiğimiz için, 26 Aralık tarihi itibarıyla, hakkımızı almak için bilgisayarları açmama kararı aldık.

Patronumuz olan Abdurrahman Şenol bu durumu yukarıya gelip, bizimle iletişime geçerek, "Sizlerin böyle bir hakkı yok, iş yapmama adı altında sizlerin isimlerini tek tek alıp, Cumhuriyet savcılığında sizin hakkınızda şikayet açacağım" diyerek bizleri tehdit etti.

Tehditlerinden sonra da "Derhal burayı terk edin, üstlerini arayın, buradan bir şeyler aldılar mı bakın" tarzında korkutma amaçlı ithamlarda bulundu bizlere.

Bizler de bilgisayarlarımızı açmayarak, çıkışlarımız verildiği için çıktık büromuzdan.

26 Aralık günü öncesinde

işyerinde neler yaşadınız?

Öncesi var tabi ki bu olayların. Biz çok fazla mobbing ve baskıya maruz kalıyoruz. Baskıların en büyüğü de bizleri zorla istifa ettirmek, zorla kendi kurallarına uydurmak. "Ofisin kuralları böyle, beğenmeyene kapı burda" ithamlarıyla karşı karşıya kalmak.

Ceketimizi bile kendi sandalyemize asmak yasak, tuvalette sırada beklememiz yasak, başımızda nöbetçi ile tuvalete gönderiliyor. Yemek bile doğru dürüst yemiyoruz. Belli bir mola saatin var, bir dakika dahi geçersen hakkında tutanak tutuluyor. Yasal yolla tutulmuş tutanaklar değil, işi aksatma olarak gösteriyorlar.

Sabah 9'u 1 gece ofise geldiğinde dört tutanak yiyorsun. Bir ay içerisinde dört tane tutanak yersen primin

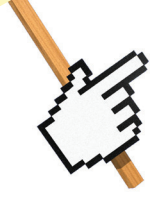
kesiliyor. Prim dahi alamıyoruz aslında. Tutanak seni iş feshine götürüyor. İmzalandığımız tutanakların altında 15 gün içinde iş feshi verilir ve ben bunu kabul ediyorum yazıyor. Ve biz de bu şekilde ilerlemek zorunda kalıyoruz.

Korkutuluyoruz açıkçası. Ama biz 30 kişi olarak, korkmadığımızı dile getirdik. Şenol Hukuk Bürosu'nun patronundan korkmuyoruz! Bu süreçte bize destek olan dostlarımız da mücadelemize güç verdiler, sağolsunlar.

İçeride çalışan ve mobbinge maruz kalan arkadaşlarınıza mesajınız nedir?

Hiçbiri korkmasın, biz bunu 30 kişi yapabildik. Yan yana geldiğimiz ve beraber hareket edebildiğimiz için yapabildik. İçerde de arkadaşlarımız mobbinge sessiz kalmayınlar, birlikte hareket etsinler.

**HİZMETTE
SÖMÜRÜDE
SINIR YOK!**

Sermaye birikim sürecinde önemli bir araç haline getirilmiş olan esnek istihdam biçimleri, yoğun sömürü koşulları Hizmet işkolunda ağırlıklı yaşanıyor. TÜİK verilerine göre istihdam edilenlerin yüzde 54,8'i hizmetler işkolunda yer alıyor.

Hızlı ve esnek çalışma

Özellikle hizmet sektöründeki emekçiler, sömürü politikalarının önemli kavramlarından olan "müşteri memnuniyeti" gibi bir kısılcacın içerisinde, hızlı ve esnek çalışma zorunluluğuyla karşı karşıyadır.

Bu çalışma koşulları hem seni yıpratır hem de sürekli uyum sağlaman gereken hızlı bir tempo dayatır. Sağlayamayınca kapı önüne konulursun ama sektör öyle geniş ki hemen kendine başka bir iş bulabilirsin. Tabii ki orada da deneneceksin...

Hizmet işkolunda 10 senenin üzerinde çalışma deneyimi olan işçilerin yüzde 85'i bir işyerinde 2 seneden fazla çalışmadığını söylüyor. Yani işe girmek kolay çünkü bir vasıf aranmıyor, ama işten çıkarılmak da kolay çünkü sürekli deneniyorsun.

Günyüzü görmeden çalışan AVM emekçileri

Bugün Türkiye'nin neresine gidersek gidelim mutlaka bir AVM ile karşılaşacağız. Üniversite öğrencisi ya da yeni mezun gençler, daha iyi bir iş bulana dek çalışmayı planlasalar da AVM'lerde çalışmak sanıldığı kadar kısa süreli olmuyor. Uzun saatler boyunca ayakta çalışan, sosyal haklardan yararlanamayan, hafta sonları ve resmi tatillerde izin kullanamayan işçiler bu koşullarda hem fiziksel hem de psikolojik olarak zorlanıyor. Yöneticilerinin mobbingine, müşterilerin kaptislerine ve bencilliklerine maruz kalıyor.

Yoğun çalışma saatleri, AVM'lere kapanıp gün ışığını bile görememe, Fast-food işçilerinin sürekli sağlıksız beslenmek zorunda olması gibi birçok sorun, sektör çalışanlarının nasıl bir sömürü çarkının içerisinde olduğunu açıklıyor.

Özellikle de esnek ve güvencesiz çalışmanın yarattığı 'sınıfın dağınık duruşunu' bertaraf etmek için alternatif örgütlenmeleri geliştirmek, işyeri ve taban örgütlenmelerini büyütmek, dernek, inisiyatif, platform gibi inisiyatifleri hayata geçirerek mücadeleyi büyütmek gerekiyor. Tabii ki Anayasal hakkımız olan sendikalaşmayı dışarıda bırakmadan... Bu anlamda H&M ve Koton işçilerinin mücadelesi önemli deneyimler barındırıyor.

İşten atmalara, mobbinge karşı ve çalışma koşullarımızın iyileştirilmesi için temel haklara sahip olup güvenceli yaşamak istiyorsak örgütlenmekten başka alternatif yok.

İki bez, bir deterjan...

Ücretli ev hizmeti de diyebileceğimiz temizlik sektöründe, işçilerin çoğunluğu kadınlardan oluşmaktadır. Temizlik işçileri, birçok problem ile karşılaşsa da bu problemleri iki ana başlıkta toparlayabilmek mümkün. Biri işçilerin esnek ve güvencesiz koşullarda çalıştırılması, iş tanımının sınırlandırılmaması iken; diğer bir problem ise temizlik işçilerinin, işçi olarak kabul edilmeyip hatırı, gönül ilişkileri üzerinden iş sınırlarının aşındırılması.

Şirketler aracılığıyla çalışan temizlik işçileri, tüm bu problemleri yaşarken aynı zamanda, emeklerinin karşılığı olan ücretleri alamıyor. İşçi üzerinden para kazanan şirketler, işçinin ücretini olabildiğince keserken; güvencesiz, esnek çalışma koşullarına dair de

bir düzenleme sunmuyor.

Temizliğe gidilen yer hele ki tanıdık bir yer ise, yaptırılan işlerin karşılığı olan değerler çok altında verilen ücretler, iş çıkış saatinin esnemesi, kayıt dışı çalıştırılmak, güvencesiz koşullarda çalışmasına rağmen işçinin sosyal güvencesinin sağlanmaması gibi bir süreç işliyor. Hele bir de gidilen yer ilan aracılığıyla bulunmuş ise, bu problemlere ek olarak kadınlar sıkça tacize maruz kalıyor.

Yardımcı değil işçiyiz!

İşçi sınıfı denilince akla genelde fabrikada çalışan erkek işçiler gelse de yaşadığı hak gaspları göz önünde bulundurulduğunda temizlik işçilerinin de yan yana gelecek, mücadele etmesi gereken

pek çok sorun bulunmakta.

Ücret karşılığında ev hizmeti verenlerin hangi sınıfın mensubu olduğu da buradan bakınca gayet açık görünüyor.

Ayrıca temizlik işinin kendisi doğrudan bir sınıf ilişkisine dayanmakta. Orta sınıf diyebileceğimiz ev sahipleri, ev işlerini angarya olarak değerlendirip bu işler için işçi sınıfını uygun

görürler. Temizlik işçilerinin sıkça duyduğu "biz seni bir çalışanımız olarak değil, evin bir üyesi olarak görüyoruz." cümleleri samimi bir duygu ifadesinden öte sömürünün bir aracıdır. Dolayısıyla temizlik işçilerinin tez elden örgütlü bir çalışma ve bu doğrultuda hak mücadelesi programına ihtiyacı gün geçtikçe yakıcılığını hissettiriyor.

İşçi sınıfının Ege'yi sarsan 26 günü

Tariş Direnişi 40 yaşında

Tariş, Ege bölgesinde 80 bin üreticinin ortak olduğu ve ülkenin tarımsal ürünlerinin değerlendirilmesinde önemli bir yer tutan ve 11 bin kadar işçinin çalıştığı fabrikalardan oluşmaktaydı.

Bir kooperatif olan Tariş'in yönetim kurulları, kağıt üzerinde, üretici ortaklar tarafından belirlenmekteydi. Fakat yönetim kurulunu seçen asıl güç, büyük toprak sahipleri ve kooperatifin büyük hissedarlarıydı.

Kooperatife bağlı fabrika müdürleri, genel müdür ve diğer bürokratlar, bakanlıklar tarafından atanmaktaydı. Tariş bu görünümüyle (bütün birliklerde -Çukobirlik, Ant, Trakyabirlik, Fiskobirlik- olduğu gibi) yarı-resmi bir kuruluş özelliği taşımaktaydı. Bu özelliğinden dolayı, siyasi iktidarların her zaman üzerinde projeler geliştirdiği bir alan oldu. Siyasi iktidarlar bu kuruluşa politik olarak yaklaştı.

Faşist kadrolaşma ve zarar ettirilen TARIŞ

Milliyetçi Cephe-MC hükümetleri döneminde, Tariş işçisi üzerinden yoğun baskı kurulmuş, yüzlerce işçi işten atılmıştı. Bu işçilerin yerlerini ağırlıkta, MC hükümetlerinde yer alan partilerin taraftarları yerleştirilmişti. Özellikle 1975-1977 arasında işe alınanların büyük çoğunluğu MHP kökenli işçilerdi. MC hükümetleri döneminde Tariş işletmeleri, bir iflasın eşiğine gelmişti.

Ancak 1977 yılında MC'nin iktidardan düşmesinden sonra, işçilerin mücadelesi ve büyük fedakarlıkları sonucu Tariş yeniden normal bir işletme haline dönüşmüş, üretim en yüksek düzeye ulaşmıştı.

Demirel'in yeni bir MC niteliğindeki hükümeti başa gelince, Tariş'e yönelik tasfiye ve baskı politikaları yeniden gündeme sokuldu.

Önce yazılı ve görsel basında (TRT 1'de) Tariş'in "anarşi yuvası" olarak gösteren yoğun bir dezenformasyon kampanyası başlatıldı, ardından Tariş'te çalışan işçiler işlerinden atılmak istendi. Fakat binlerce Tariş işçisi, hükümetin bu politikalarına karşı tepki gösterdi ve direndi.

22 Ocak'ta başlayan ve 16 Şubat'a kadar 26 gün süren direniş boyunca Tariş fabrikalarındaki işçiler ve yöre halkı Tariş'in faşizme teslim edilerek, tasfiye edilmesi girişimine karşı işlerine ekmeklerine gelekelere sahip çıkmak üzere direndiler.

Çiğli İplik Fabrikası, Zeytinyağı Kombinası ve Üzüm İşletmeleri'nde işçilerle polis arasında çatışmalar yaşandı.

Topyekün direniş!

Özellikle Tariş işçilerinin oturduğu Çimentepe, Gültepe gibi gecekondular bölgesinde halk işçileri desteklemek için sokakları doldurdu. Ege Üniversitesi öğrencileri, üniversiteyi işgal ederek, Tariş direnişini desteklediler.

DİSK'e bağlı sendikalar iki günlük greve çıkarak, Tariş işçilerinin yanında olduklarını gösterdi.

4'ü polis 2'si direnişçi 6 kişi yaşamını yitirdi, yüzlerce insan yaralandı, binden fazla gözaltı yaşandı.

Eylemin uzun süreli olması ve açık çatışmaların yaşanması, sınıfın giderek radikalleştığını ve siyasallaştığını ortaya koymaktaydı.

Eylemin İzmir çapında yayılması ve yaşam alanlarıyla çalışma alanlarında koordineli bir direniş hattının örülmesi, Tariş Direnişi'nin dünden bugüne taşıdığı önemli birikimler oldu.

Tariş direnişinin önemli özelliklerinden biri de eylem tüm anti-faşist güçlerin katılımıydı. Eylem gecekondular halkı, öğrenci gençlik, diğer sektörlerde çalışan işçiler ve bütün devrimci güçler tarafından aktif olarak desteklendi. Eylemin lokal düzeyde kalmayarak, İzmir çapında yayılması ve yaşam alanlarıyla çalışma alanlarında koordineli bir direniş hattının örülmesi, Tariş Direnişi'nin dünden bugüne taşıdığı önemli birikimler oldu.

Tariş Direnişi, Türkiye işçi hareketinin en önemli işçi eylemlerinden biri olarak tarihteki yerini aldı.

Sağlıkta dönüşüm projesine son verilmeli, halk için parasız, nitelikli, ulaşılabilir sağlık hizmeti üretilmeli. Sağlık emekçilerine dayatılan performans sistemi ortadan kaldırılmalıdır.

"ŞİDDETSİZ" sağlık istiyoruz

Her geçen gün piyasa teslim edilen sağlık hizmetleri, sağlık emekçileri için fazladan iş yükü haline gelirken, vatandaş için nitelikli sağlık hizmetine ulaşmak imkansızlaşıyor. Sağlıkta dönüşüm projesinin hasta ve sağlık emekçilerini karşı karşıya getiren uygulamaları güvensizliği, şiddeti ve ölümleri doğuruyor.

Sağlıkta performans ölüm demektir

Dünya ortalamasında bir muayene süresi 20 dakika civarında iken sağlıkta performans sistemi ile Türkiye'de 3-5 dakika ile sınırlanıyor. Hasta-hekim-hemşire ilişkisi işletme-müşteri ilişkisine dönüşmüş, amaç sağlıklı bir toplumdan öte, sık hastalanan ve üzerinden para kazanılan toplum haline gelmiştir. Tamamen müşteri memnuniyeti mantığı ile hasta ve yakınlarında beklentiler oluşturulmuştur. Yapılan gösterişli binaların içinin boş olduğunu gördükçe cezayı biz sağlık emekçilerine kesmektedir.

Sağlıkta şiddet olaylarına hemen her toplumda rastlanmaktadır. Hasta ve hasta yakınlarının kaygı düzeylerinin yüksek olması, sağlık hizmetinin sunumunda güçlüklerin çok olmasının sözel ve zaman zaman fiziksel şiddete yol açabildiği belirtilmektedir. Bu nedenle hastanelerde, özellikle şiddet olaylarının sık yaşandığı acillerde hasta

ve yakınlarının kaygılarını azaltacak, hizmet sunumunu kolaylaştıracak önlemler alınmaktadır.

Her saat başı birden fazla sağlık emekçisi şiddete uğruyor

Ancak Türkiye'de sağlıkta şiddet, hizmetin sunulduğu hemen her alana, aile sağlığı birimlerinden, yoğun bakımlara kadar yayılmıştır. Şiddetin şiddeti de artmıştır. Kayıtlara göre her gün ortalama 40 sağlık emekçisi, fiziksel, psikolojik ve sözel şiddet biçimlerinden birine maruz kalıyor.

Her saat başı birden fazla sağlık emekçisi şiddete uğramakta, sağlık emekçilerinden dördte üçü çalışma hayatlarında en az bir kere şiddete maruz kalmaktadır.

Sağlık çalışanlarına yönelik şiddeti artıran unsurlardan birisi de, şiddeti uygulayan kişilerin cezalandırılmayacakları ya da önemsenecek bir yaptırımla karşılaşmayacakları düşüncesidir.

2005-2019 yılları arasında 9 hekim görevi başında öldürülmüştür. Son 7 yılda şiddete uğradığını bildiren sağlık emekçisi sayısı 90 bini aşmıştır.

Derhal sağlıkta dönüşüm projesine son verilmeli, halk için parasız, nitelikli, ulaşılabilir sağlık hizmeti üretilmeli. Sağlık emekçilerine dayatılan performans sistemi ortadan kaldırılmalıdır.

VİP Tekstil işçileri kararlı: “Kazanana kadar direneceğiz!”

Kocaeli, Darıca’da kurulu bulunan VİP tekstil bünyesinde çalışırken sendikalı oldukları için işten atılan Kadriye ve Nimet bizlere direnişlerini anlatıyor.

Nimet: Ben VİP Tekstil direnişçilerinden Nimet, 23 yıldır bu fabrikada çalışıyorum. Aslında, anayasal hakkımızı kullanıp sendikaya üye olduğumuz ve sendikal faaliyet yürüttüğümüz için patronlar tarafından işten atıldık.

Ama kağıt üzerinde kriz bahanesi ve küçülme gerekçe gösterilerek Ağustos ayında işten çıkarıldım. 23 senelik işçi olmama rağmen aldığım maaş 2.250 TL’ydi.

Kadriye: Ben de Kadriye, 22 senedir bu fabrikada çalışıyorum. İş yerinde aşırı düzeyde mobbing uygulamalarından, düşük ücret, çalışma ortamının kötü olması, yazın çok sıcak kışın çok soğuk olması, hijyenik olmamasından dolayı bu

koşulları düzeltebilmek için sendikal olmaya karar verdik. 1 senedir Deri-Teks sendikasında üyeyim.

İş yerinde sendikal faaliyet yürüttüğüm öğrenilince işime son verildi. Bizler de bu haksızlığa karşı direniş yolunu seçtik.

İş yerinde çalışmaya devam eden arkadaşlarımızın korkmamaları ve bize daha fazla destek olmaları gerektiğini hep anlatıyoruz. Onlar da ekmeklerinden olmak istemiyorlar. Ama korkmasınlar, bize destek versinler. En kötü sendika bile sendikasızlıktan iyidir. Sendikalı olmalarını istiyoruz.

Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Nimet: Fabrika içinde baskılar devam ediyor. Dışarda çadırımız yok çünkü izin verilmiyor. Ama biz alanda durmaya ve direnişi sürdürmeye devam edeceğiz, kararlıyız.

Vip Tekstil’in işlerini yaptığı uluslararası firma ile de görüşme yapmaya çalışıyoruz. Sendikamız sayesinde uluslararası baskı ile işe iade, sendikanın tanınması ve toplu sözleşme hakkımızı kazanmak için mücadele ediyoruz.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

Kazanana kadar direneceğiz. Her ne kadar işveren, kadın olduğumuzu düşünerek bizi zayıf görse de: kadınız, güçlüyüz ve kazanacağız!

İzmir İşçi Kurultayı toplandı Birleşik sınıf hareketi için mücadeleye!

5 aylık ön hazırlık sürecinin ardından Ekmek ve Onur olarak bileşeni olduğumuz, İzmir İşçi Kurultayı yaklaşık iki yüz kişinin katılımıyla 5 Ocak tarihinde gerçekleşti. 20 ayrı işyerinden yaklaşık 40 kişinin söz alıp konuştuğu kurultay, geniş bir çalışmanın ürünü olarak toplandı.

Çiğli’de, Menemen’de, Aliağa’da İzmir İşçi Kurultayı’nın yerel ayakları oluşturularak bir dizi faaliyet ördü. Metal, petrokimya, tekstil, inşaat, sağlık, belediye sektörlerinden işçilerle ve emeklilerle beraber toplantılar, bilgilendirme çalışmaları, paneller yapılarak

işçi ve emekçilerin ortak mücadelesinin dayanakları oluşturulmaya çalışıldı.

İzmir İşçi Kurultayı, sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının mücadelesini büyütmek, taban örgütlülüğünün yaygınlaşması, işçilerin öz gücüne dayalı eylem kapasitesinin açığa çıkarılmasına katkı sunmak; sınıfın bugünkü parçaları ve dağınık yapısını aşması için ileriye doğru atılmış bir adım oldu.

İzmir Emek Koordinasyonu

Kurultay sonrasındaki haftalar-

da gerçekleşen değerlendirme toplantısında, bundan sonra yola nasıl devam edileceği sorusuna yanıt arandı. Kurultay iradesini ortaya çıkarılarak bu anlamlı yürüyüş, “İzmir Emek Koordinasyonu” adı altında devam edecek.

Her geçen gün zayıflayan sınıf dayanışmasının güçlenmesi için çaba göstereceğini açıklayan İzmir Emek Koordinasyonu aynı zamanda, işsizlik, düşük ücret, çalışma koşulları, yüksek vergiler, kıdem tazminatının gaspı, iş cinayetleri sorunlarına yönelik kapsamlı kampanyalar örgütleyecek.

Marketin iç sesi, market işçilerinin kendi dergisi ikinci sayısıyla yoluna devam ediyor.

Market sektörü ülkede yaygınlaşıyor. İş kolundaki işçi sayısı her geçen gün artarken işçilerin en kötü koşullarda çalıştığını görüyoruz. Sürekli çalışma ama karşılık alamama... Esnek koşullarda ve yoğun biçimde, gece, gündüz, hafta içi, hafta sonu ayrımı yapmadan çalışıyor market işçileri.

Baskı ve mobbing, kimi zaman hakaret günün olmazsa olmazı. Yöneticiler ayrı dert müşteriler ayrı dert... Bir de geçim derdi var. Bu kadar çalışmaya karşılık alınan ücret “asgari”. Çünkü patronlar işçileri ürün gibi görüyorlar.

Alınıp satılan nesne, bir maliyet kalemiyiz onlara göre. Sadece barkodumuz eksik.

İşte market işçileri olarak bir araya gelerek kendi sorunlarımızı çözüm bulabilmek için; patron ve yönetici baskısına, yoğun ve sürekli çalışmaya, düşük ücretlere karşı birleşmek amacıyla çıkardığımız “Barkod” dergisi yeni sayısıyla marketlerde yerini alıyor.

Biz market çalışanları hep bir ağızdan demeliyiz ki: Biz işçiyiz ve haklarımıza sahip çıkacağız!

EKMEK ve ONUR

İşçi Gazetesi

Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Savaş Çiçek

Adres: Hüseyinağa Mah. İstiklal Cad. Balo Sk.

Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu-İSTANBUL

Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah.

29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11 A/41

Yenibosna-İstanbul Tel. 0212 454 30 00

Bize ulaşın:
0530 231 77 47